

Žetva (1997)

*

kao da si nešto oduzeo oteo nešto ukrao
netko će te zateći upravo tada u tom trenu
počeo si zapisivati bez ikakva razloga datum
ćeš staviti na kraju provjerit ćeš na stolnom

kalendaru kao da bi mogao biti neki drugi dan
neki drugi mjesec neka druga godina na travnjaku
pod prozorom tinjaju sličice iz serije tamnih
zalazaka sunčeva zgasla tekstura po pločniku

zidovima zgrada odljevi poput naranče koju sada
gulim za stolom nevidljivi mlazevi mirisa oblažu
zrak crvena se pretapa u modrom i sivom i kao da
će te koštice ti oblaci sad već sasma potamnjeni

dok padaju u tanjur odjeknuti kao koraci pred vratima

*

kad sam nakon polugodišnje stanke
napisao pjesmu ustao sam od stola
i ponovio one iste radnje o kojima
sam pokušao pisati kao da su već

izvršene ili kao da sam promatrao
to isto zbivanje nelagoda koju
osjećam poput tihe groznice zaustavlja
ga jednako gotovo istovjetno kao

želja koja ga je pokrenula kad sam
u istom hipu zapisao drugu pjesmu
kad je odlučio iznova sjesti za stol

*

bio sam to ja i tamo kad su se skupili
oko njega i vikao je vikao je ja nisam oni
nisam bio nigdje ostavite me gade mi se
vaše množine kada je sve to otpočelo tamno

zlatu je prezrelo i više se nitko neće zaustaviti
da pogleda na kojoj je strani talionica napukla
i hoćeš li im moći iznova prići kad jednom na
dlanovima osjetiš med i vosak kad kroz prozor jutrom

za vlažnih popodneva praštanje bude jednom strujalo
i zujalo poput nebeskih kukaca i tihog vjetra od kojeg
koža i tetive mijenjaju boju i postaju gipki i laki kao
njegovi koraci po vodi da bio sam i ja tamo drhtureći u

hitinu svog singulara sve brže i brže premećući svoje
talismane kao da su kapi mjedene krunice i htio sam htio
sam mu nešto reći nekako ga uvjeriti da je stid svetinja
potrošna poput disanja ili soli i da je strah topljiv

kao i sva bivša prijateljstva moje tijelo je moj teritorij i moj
svjedok odgovorio sam no tad već nije bilo nikog u tom vrtu
čulo se tek zveckanje prašine i bilja titravi znaci zemlje

*

koliko će samo trajati
ovakvi sutoni i večeri
kad se crvena mijenja
sa žutom u lažnom stišavanju

topline i kad je bijelo
ono što će tutnjati cijele
noći ponad vrelih krovova
poput teretnog vlaka kad

nenadano jer ga nitko
više ne očekuje započne
svoj prepotopni napijev
kao da je još uvijel

moguće pokrenuti te
okamine od kojih su
brižljivo satkane sve
naše kratke povijesti

disanja i gledanja
ovo krivotvorene mijene
dana i noći nagone nas
da uronimo u svoju sućut

da je njuškamo i
oslušujemo s istom
sparušenom dosadom s
kojom se zalijeva

sobno bilje premeću
neplaćeni računi
razgledavaju stari
ključevi jučerašnji zemljovid

*

zacijelo se tu krije
neka zamka u cijelom
gradu nisi mogao vidjeti

nikakvu naznaku kao
da je svo zlo već
odavno istrošeno

izišao sam opet vani
i zaronio u vrelinu
proklizavajući njenom

površinom kao komarac
po opni lokve brži
od kolektivnog rasprsnuća

sreće u limenoj čaški
ulične rasvjete ničega
nije bilo i nitko se

više ne osvrće zbog
svega onog što su
učinili našim djedovima

sad bih trebao reći
da su zakoni ljeta
u gradu trajniji od

mrtvog jezika građevina
da ih se zaboravlja
onako kako se pamte

bolesti negdašnji
dugovi da je požar
blagoslov zemlji

jer kako drukčije
okončati zujanje
koje nitko ne umije

zaustaviti i da
se šavovi srpnja
i kolovoza svake

godine čvršće
upleću ali tko
će onda sjesti u

zapušteni vinograd

i čiju ću košulju
obući dok si šapćem

ovo je tvoje sve je
to tvoje uzmi uzmi
sve što ti pripada

*

ako telefon upravo tog trena zazvoni
podići ću ruke jer je brujanje i zvrndanje
bilo čije i bilo čega sasvim dobra molitva
i istovjetne su prilike da bude uslišana

upravo kod njega negdje u njegovoj blizini
kamo plutaju i gdje se žele nasloniti svi
ti zvukovi zastoji čekanja mislio sam da se
ne mogu prevariti i da je slika tog portala

ona koja se preklopila kada smo došli na
trg i već sam ti počeo opisivati ono što bih
upamtio pred previše vremena da me neki
novi stid nije zaustavio ili je to bilo tek

zbog vreline i huktanja početka kolovoza bjelina
i blještavilo izmicaše kao i uvijek trupkajući
poviše kamenih ploča borovi su šušтали premda sam
očekivao – zašto – neki prekid tog kretanja ti si

već stajala naslonjena na masivnu ogradu i gledala
prema drugim otocima a ja sam se vjerojatno još
nekoliko puta osvrnuo oko sebe ušutkan kao kad
osjetimo da netko prisluškuje naš razgovor

*

sjećaš li se kad smo istovarivali vreće iz kamiona trebalo ih je gurnuti tako da ti padnu na rame i onda bi posrnuo ali morao si uhvatiti ravnotežu i tako pognut odnijeti ih na palete poslagane duboko u skladištu drugom se rukom valjalo podbočiti tako je

lakše nakon nekoliko puta tijelo bi počelo samo od sebe poskakivati kao da hodaš po oprugama ili zračnom jastuku potom bi prenapregnuta kičma ruke i noge nekako čudnovato otečeni počeli podizati torzo negdje naviše to je njihov jezik i ni tada

ga nisi mogao naučiti te noći nisi mogao zaspati soba je upijala ono što je bježalo iz tvog premorenog trupla i izjutra se nisi ničega sjećao a što je valjalo upamtiti zar to nije tek prazan hod navike koju ti tijelo ne treba otkrivati kao što ti ne govori

gdje je istinsko ležište vjerovanja i zašto se anđele doživljava poput zvuka ili boja kao neko tjelesno posvećenje ne bi li se moglo podnijeti još jedno naučeno ponavljanje i podnijeti gubitak onoga što si bio spreman primiti kao željeno svoje drugo tijelo

*

ovih se dana ništa ne događa popodnevni i jutarnji pljuskovi donose i odnose teške i tamne oblake oblaci upijaju i rasipaju zrak natopljen mirisima zemlje lišća naglo izraslih trava sve bujnijeg kipućećeg žbunja koje divlja izvija se i vrišti pod

prevelikim uvijek tupim škarama omanji muškarci u potkošuljama grbe se i smanjuju pred hujanjem tramvaja i onda potom iznova ujednačenim sporim kretnjama potkresuju živicu kao da je to jedino što se može učiniti kao da je to jedini način da nas

podsjete kako su naši preci upravo tako oblikovani i da se svakog trena mogu iznova okupiti tu na bilo kojem mjestu i mahati tim granama kao da ga pozdravljaju kao da su ga oduvijek čekali iskre se slijevaju pod tramvajskom lirom poput tihog malenog vodopada

i nestaju u kiši kao da su blistavi zarezi na tvom rukopisu

*

slušam te ali ti mi ništa ne
govoriš ova ruka recimo hvata
jabuku trešnju rukohvat u

tramvaju kvaku ulaznih vrata
stojiš u poluprofilu
lice ti je izobličeno

jer se moraš primaknuti
da čuješ korake koji prilaze
i taj pogled kroz izbuljeno

oko kada se vrata otvore
postat ćeš spori susjed
ali mene nisi prevario

ludilo što blista u travi
nije moje i premda mi to neće
donijeti nikakvo olakšanje

– a ti to znaš – silazim
niz stubište stežući sve
jače sve jače sve jače

tamnu ručku poluprazne torbe

*

sve je upućivalo na to da treba ponavljati jednom raspoznate radnje u nizu obitava smatra se i tvrdi kao da je riječ o prešutno postavljenom pravilu svrha red utočište ocrt koje

valja ustrajno pratiti poput njegovanih dobro hranjenih pasa poput svakodnevnog češljanja potezi četke otkrit će plan svi smo odlučni da ga ugledamo kao blistanje povrh stvari kao jasan obrub

nadlanice zaustavljen pljusak mahnite preciznosti blijedih malja meka vlakna niču na teškoj drvenoj ploči četke polako se kreću u struji granula a znano je da svjetlost nakon

dugotrajnog kruženja sipi po koži u zrnastom viru i da je tada vrijeme kada se ucrtavaju vrata kutovi sobe noćna tmina u slavini da se onda određuju mjesta za gledanje i mjesta s kojih si gledan

i premda znamo da u svakom trenu možemo ustati možemo otići do kuhinje do parka pored školskog igrališta da možemo uroniti u trapavu alkemiju samoposluge tramvaja uličnih prijelaza nitko

se ne miče kao da nam je oduvijek bila udijeljena milost središta stvari

*

sjetit ću se svega gusti dim hašiša mrke kaplje
papira pepela i žara progorješe pod i strop pokrov
bez lica vapno u žilama nebeska pneuma mač se puši

siva bačva od stakla limena škatulja za jučer i
sutra bezbojna posolica krhkog pamćenja stupor
u nogama kad ustaneš sredinom dana nagni se posrni

sjeti se svega svjetlost će te pratiti sa svakim
korakom odlažeš žrvanj i žito žrtve od vode
anđeli što sipe poput božje prhuti sa svemoćnog

oklopa podneva upamti tada se mitare šuštava
krila platno i oblaci njihova su bljutava hrana
ne vide te kako stojiš i čekaš užareni rub dana

svoj grimizni kruh klizi pastorala u plavom
trbuh pliskavice tvrda koža sutona samo to
samo to možeš dobiti žuta noć na te čeka